

אמר רב אדא בר אבהו לוייה ב שילדה בנה פמור מה' סלעים דאיעבר ממאן אילימא דאיעבר מכהן ומלוי מאי איריא לוייה אפילו ישראלית נמי אלא דאיעבר מישראל למשפחותם לבית אבותם כתיב אמר רב פפא דאיעבר ימעובד כוכבים

ב. יבמות צד:

ת"ש ישני אחים תאומים גרים וכן משוחררים לא חולצין ולא מייבמין ואין חייבין משום אשת אח היתה הורתן שלא בקדושה ולידתן בקדושה לא חולצין ולא מייבמין יאבל חייבין משום אשת אח היתה הורתן ולידתן בקדושה הרי הן כישראלים לכל דבריהן

ג. יבמות מז:

תנו רבנן יגר שבא להתגייר בזמן הזה אומרים לו מה ראית שבאת להתגייר אי אתה יודע שישאל בזמן הזה דוויים דחופים סחופים ומטורפין ויסורין באין עליהם אם אומר יודע אני ואינו כדאי מקבלין אותו מיד ומודיעין אותו מוקצת מצות קלות ומקצת מצות המורות ומודיעין אותו עון לקט שכחה ופאה ומעשר עני ומודיעין אותו ענשן של מצות אומרים לו הוי יודע שעד שלא באת למדה זו אכלת חלב אי אתה ענוש כרת חללת שבת אי אתה ענוש סקילה ועכשיו אכלת חלב ענוש כרת חללת שבת ענוש סקילה וכשם שמודיעין אותו ענשן של מצות כך מודיעין אותו עונש שכן אומרים לו הוי יודע שהעולם הבא אינו עשוי אלא לצדיקים וישאל בזמן הזה אינם יכולים לקבל

ממבילין אותו מיד. משמע שהמילה קודם טבילה ומדאמר אין גר עד שימול ויעטול ותימה לדמך כהעל (תקמן דף ע"ט.) מעובדת שנתגייה בנה אין לך טבילה ואר"י דשאי התם דלכמי לא חוי למילה:

לא רוב טובה ולא רוב פורענות ואין מרבין עליו ואין מדקדיקין עליו קיבל מלין אותו מיד נשתיירו בו ציצין המעכבין את המילה הזורים ומלין אותו שניה נתרפא ממבילין אותו מיד ושני ת"ח עומדים על גביו ומודיעין אותו מוקצת מצות קלות ומקצת מצות המורות מבל ועלה הרי הוא כישראל לכל דבריו

ד. רמב"ם | הל' גירושין, פרק ב'

כ. מי שהדין נותן שכופין אותו לגרש את אשתו ולא רצה לגרש, בית דין של ישראל בכל מקום ובכל זמן מכין אותו עד שיאמר רוצה אני ויכתוב הגט והוא גט כשר, וכן אם הכהוה גוים ואמרו לו עשה מה שישאל אומרין לך ולחצו אותו ישראל ביד הגוים עד שיגרש הרי זה כשר, ואם הגוים מעצמן אנסוהו עד שכתב הואיל והדין נותן שיכתוב הרי זה גט פסול. ולמה לא בטל גט זה שהרי הוא אנוס בין ביד גוים בין ביד ישראל, שאין אומרין אנוס אלא למי שנלחץ ונחלק לעשות דבר שאינו מחוייב מן התורה לעשותו כגון מי שהוכה עד שמכר או נתן אבל מי שתקפו יצרו הרע לבטל מצוה או לעשות עבירה והוכה עד שעשה דבר שחייב לעשותו או עד שנתרחק מדבר שאסור לעשותו אין זה אנוס ממנו אלא הוא אנוס עצמו בדעתו הרעה. לפיכך זה שאינו רוצה לגרש מאחר שהוא רוצה להיות מישראל רוצה הוא לעשות כל המצות ולהתרחק מן העבירות ויצרו הוא שתקפו וכיון שהוכה עד שתשש יצרו ואמר רוצה אני כבר גרש לצדונו.

גר שנתגייר כקטן שנולד דמי מהו גילת?

ה. יבמות סא:

ורביה אלא א"כ יש לו בנים כ"ש אומרים שני זכרים וב"ה אומרים יזכר ונקבה שנאמר זכר ונקבה בראם:

בית שמאי אומרים שני זכרים: מאי טעמיהו דבית שמאי ילפינן ממושה דכתיב יבני משה גרשום ואליעזר ובית הלל ילפינן מביריתן של עולם

ו. יבמות כד:

ת"ר אין מקבלין גרים לימות המשיח כיוצא בו אלא קבלו גרים לא בימי דוד ולא בימי שלמה א"ר איליעזר מאי קרא הן גור יגור אפס מאותי מי גר אתך עליך יפול אכל אידך לא:

ז. קידושין סב:

גר צריך שלשה משפט בתיב ביה ברין. נראה דוקא בקבלת מלות הוא דבעינן ג' אצל טבילה כמד בגי'א אס ככר קיבל עליו המלות ורליה מההיא דיבמות (דף מה: ע) דקאמר התם ההוא דהווי קרי ליה גר ארמאי פירוש משום דמל ולא טבל אמר ריב"ל מי לא טבל לקרו כלומר ובי לא ראה קרי מימינו דלרין לטובל א"כ משמע מדניק טבילת קרו משמע ללא בעינן שלשה וימייה קשה מהא דלמך (ס' דף מה:) דמושיבין אותה במים עד לארה ושני תלמידי חכמים יושבים במחוק ומודיעין לה מקצת מלות קלות ומקצת חמורות ופריך והא בעינן שלשה ומשני מני שלשה אלמא משמע לטבילה נמי בעינן שלשה ויש לומר דדאי למטה בעינן שלשה אכל לא לעכב אי נמי י"ל דהא דבעי שלשה היינו טעמא משום קבלת מלות

האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שאתגייר לאחר שתתגיירי לאחר שאשתחרר לאחר שתשתחררי לאחר בעליך לאחר שתמות אחותך לאחר שיחלוץ לך יבמך אינה מקודשת בשלמא כולוהו לאו בידו אלא גר הוי בידו גר נמי לאו בידו דאמר רבי חייה בר אבא אמר ר' יוחנן גר צריך שלשה מ"ט ומשפט כתיב ביה ברין מי יזכר דמודקקו ליה הני תלתא

ח. רמב"ם | הל' איסורי ביאה, פרק י"א

יד. אל יעלה על דעתך שמשמון המושיע את ישראל או שלמה מלך ישראל שנקרא יד יי נשאו נשים נכריות בגיותן, אלא סוד הדבר כך הוא, שהמצוה הנכונה כשיבא הגר או הגירות להתגייר בודקין אחריו שמא בגלל ממון שיטול או בשביל שררה שיזכה לה או מפני הפחד בא להכנס לדת, ואם איש הוא בודקין אחריו שמא עיניו נתן

באשה יהודית, ואם אשה היא בודקין שמא עיניה נתנה בבחור מבחוריו ישראל, אם לא נמצא להם עילה מודיעין אותן כונד עול התורה וטורח שיש בעשייתה על עמי הארצות כדי שיפרשו, אם קבלו ולא פירשו וראו אותן שחזרו מאהבה מקבלים אותן שנאמר ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה ותחדל לדבר אליה.

טו. לפיכך לא קבלו בית דין גרים כל ימי דוד ושלמה, בימי דוד שמא מן הפחד חזרו, ובימי שלמה שמא בשביל המלכות

והטובה והגדולה שהיו בה ישראל חזרו, שכל החוזר מן העכו"ם בשביל דבר מהבלי העולם אינו מגייר הצדק, ואעפ"כ היו גרים הרבה מתגיירים בימי דוד ושלמה בפני הדיטות, והיו ב"ד הגדול חוששין להם לא דוחין אותן אחר שטבלו מכ"מ ולא מקרבין אותן עד שתראה אחריתם.

טז. ולפי שיגיר שלמה נשים ונשאן, וכן שמשון גייר ונשא, והדבר יודע שלא חזרו אלו אלא בשביל דבר, ולא על פי ב"ד גידים חשבן הכתוב כאילו הן עכו"ם ובאיסורן עומדין, ועוד שהוכיח סופן על תחלתן שהן עובדות כו"ם שלהן ובנו להן במות והעלה עליו הכתוב כאילו הוא נבאן שנאמר אז יבנה שלמה במה.

יז. גר שלא בדקו אחריו או שלא הודיעוהו המצות ועונשן ומל וטבל בפני ג' הדיוטות ה"ז גר, אפילו נודע שבשביל דבר הוא מתגייר הואיל ומל וטבל יצא מכלל העכו"ם וחוששין לו עד שיתבאר צדקותו, ואפילו חזר ועבד כו"ם הרי הוא כישראל מומר שקידושו קידושין, ומצוה להחזיר אבידתו מאחר שטבל נעשה כישראל, ולפיכך קיימו שמשון ושלמה נשותיהן ואף על פי שנגלה סודן.

יח. ומפני זה אמרו חכמים קשים להם גרים לישראל כנגע צרעת שרובן חוזרין בשביל דבר ומטעין את ישראל, וקשה הדבר לפרוש מהם אחר שנתגיירו, צא ולמד מה אידע במדבר במעשה העגל ובקברות התאוה וכן רוב הנסינוות האספסוף היו בהן תחלה.

(י) ובגו שמעון ימואל ימיו ואהרן ויבין וצחר ושאול בן הפנענית:

רש"י

(י) בן הכנענית - בן דינה שנצטלה לכנעני, כשהרגו את שכם לא היטה דינה רואה ללאח עד שנצטע לה שמעון שישאלה:

י. גור אריה | בראשית, פרק מ"ו, י'

אבל עדיין קשה הרי האבות קיימו כל התורה וידעו אותה ברוח הקודש, היו מקפידין שלא לישא כנענית - ולא הקפידו על ערוה דהוא אסור מן התורה, ויש מפרשים כי שאני קודם מתן תורה מלאחר מתן תורה, כי כל האבות היו מקיימים את התורה כולה - אך צריכים היו לקבל עליהם את התורה כגרים שנתגיירו, לכך היו קטן שנולדו. פירוש להך מילתא בלבד לענין קבלת התורה לא שייך בהם ענין אחוה שיהיו אחים לענין עריות, שלא נולדו בחיוב המצוה אלא הם קבלו מאליהן, להך מילתא הוו כגרים שאין עריות בהם. ולפיכך כל עריות שהן מן התורה שנתנה אחר כך - לא היה נוהג באבות; כגון יעקב נשא שתי אחיות, ועמרם דודתו, ויהודה היה מייבם את כלתו, אף על גב דמן התורה אסור, והם היו שומרים את התורה, הרי אם מצד התורה אתה בא לאסור והם קבלו אותה עליהם - לא היו להם בזה קורבה, אבל קורבה מצד עצמם לא נתבטלה. ואין להקשות דאם כן יהיו יוצאי מצרים מותרים בקרוביהם, דהא קבלו עליהם את התורה (שמות כד, ז) ולא נולדו בחיוב, והיו מותרים בקרוביהם, אין זה קשיא, דהם הוכרחו לקבל, דהא כפה עליהם הר כגיגית כדלקמן (רש"י שמות יט, יז), ולא אמרינן בזה דהוי קטן שנולד. דודאי מי שנתגייר מעצמו, כגון גוי, כיון דלא היה צריך לגייר והוא מגייר עצמו - הוי בריה אחרת לגמרי, אבל ישראל שיצאו ממצרים - כיון שהיו מחוייבים לקבל את התורה, והיו מוכרחים לזה, אין זה קטן שנולד. ותדע לך דאם לא כן יקשה לך דהא בודאי נתגיירו כדמוכח בפרשת משפטים (שמות כד, ו), שהרי היו צריכים מילה וטבילה וקרבן (רש"י שם), ואפילו הכי אין להם דין כגר להיות מותר בעריות.

יא. נצח ישראל | פרק י"א

ובמדרש מצאתי, כשבאו ישראל לקבל התורה, כפה עליהם הר כגיגית, שיהיו אנוסים לקבל את התורה, וכתבי אצל אונס (ר' דברים כב, כט) "ולו תהיה לאשה ולא יוכל לשלחה". ופירוש ענין זה, כי לכך אמרה תורה אצל אונס "לא יוכל לשלחה כל ימיו", מפני שהחבור שהוא מצד עצמו, אפשר שיהיה ואפשר שלא יהיה, כמו כל איש שנשא אשה, אפשר שישא אותה ואפשר שלא ישא אותה. לכך אפשר שיתן גט גם כן, וישלח אותה מאיתו. אבל כאשר היה החבור הכרחי, כמו זה שאנסה, ודבר שהוא מוכרח להיות אין לו פירוד והסרה. לכך אמרה התורה על המאנס את האשה, ועשה החבור בהכרח, "לא יכול לשלחה כל ימיו". וכן השם יתברך נהג בחבור זה עם ישראל, החבור שעשה [היתן] הכרחי, שהרי כפה עליהם הר כגיגית לקבל את התורה, וקבלת התורה היא עצם החבור, כמו שהתבאר, לכך אין הסרה לחבור זה. וכך הוא לפי אמת שהחבור הזה מוכרח, ומכיון שהוא מוכרח אין לו פירוד לדבר זה כלל. והרי הדברים אשר אמרנו רמזו חכמים בדבריהם.